

at denne Revision af Loven, som jo i sin Tid er paabudt, ikke alene skulde blive en Forandring af Lovbestemmelserne, men ogsaa en virkelig Forbedring, og de Ændringsforslag, vi har stillet, tilsigter en saadan Forbedring.

Det første af Ændringsforslagene forekommer os at være heldigt, og det glæder os, at det har fundet Tilslutning fra Udvalgets Flertal, ja fra Udvalget med Undtagelse af Højres Repræsentant. Dette Ændringsforslag tilsigter at fjerne den Grænse, som i sin Tid sattes ind af Landstinget med Hensyn til Størrelsen af de Bidrag, som Kommunen uden Hensyn til Samtykke af højere Myndighed har Ret til at yde ude paa Landet. Vi kan altsaa ganske tiltræde dette Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 2 gælder det meget omstridte Spørgsmaal, hvorvidt man kan overføre Personer fra Understøttelse af Fattigvæsenet til Hjælpekasseunderstøttelse. Det, man vil gøre efter dette Ændringsforslag, er af en saadan Karakter, at det vil være et Tilbageskridt i Forhold til den nugældende Lov, naar denne forstaas paa naturlig Maade, men et Fremskridt, naar den gældende Lov forstaas saaledes, som den i Øjeblikket fortolkes af den højtærede Indenrigsminister. Derfor forekommer det mig, at man fra vor Side kan tiltræde Ændringsforslaget i den Form, hvori det nu er stillet. Det gaar jo ud paa, at naar Overførelse fra Fattigvæsenet til Hjælpekassen skal finde Sted, skal der for de paagældende Personers Vedkommende gennemføres — man kunde sige — en Fastetid paa en Maaned, hvori de ikke skal modtage noget fra det offentlige. Hvis denne Bestemmelse bliver gældende, bevarer den Muligheden for at overføre Folk, der har været under Fattigvæsenets Forsorg, til Hjælpekasserne, og der er jo en almindelig Følelse af, at dette er berettiget og rimeligt. Det skaber nogen Vanskelighed ved Overførelsen. Jeg tænker mig, at Begrundelsen heraf har væsentlig været den, at man ligesom vilde sikre sig imod den massevise Overførelse, der nogle Steder kunde tænkes at foregaa af Hensyn til Kommunekassernes Tarv og ikke af Hensyn til dem, der skulde hjælpes, og det kan maaske faa nogen Betydning i den Henseende. Den Indvending, der kan gøres herimod, er, at man dog altid, hvis dette gennemføres, skal anvende en lidt kunstig Form for en saadan Overførelse; man skal paa anden Vis skaffe Midler til at holde vedkommende udenfor en Maanedstid. Jeg tænker mig, at det i mange Tilfælde vil

ske. I andre Tilfælde vil der dog være Vanskeligheder, skønt det kunde være velbegrundet at foretage Overførelsen. Jeg vilde derfor meget have foretrukket, at man ikke havde sat en saadan Begrænsning, men da Gennemførelsen af dette Ændringsforslag er et Middel til at komme ud af den uheldige Tilstand, hvori vi i Øjeblikket befinder os paa dette Omraade, kan jeg anbefale Ændringsforslagets Vedtagelse.

Ændringsforslagene Nr. 3 og 4 er jo væsentlig af formel Karakter. Af større Betydning er derimod Ændringsforslagene Nr. 5 og 6. De drejer sig om det omstridte 2det Stykke af 4de Paragraf. Om dette Stykke, der sætter visse Grænser i Tid og i Sum for den Hjælp, der kan ydes af Hjælpekassen, tror jeg, man uden Overdrivelse kan sige, at det har fundet meget ringe Sympati her i Tinget, og jeg tror, man kan føje til, at det egentlig ikke er begrundet rent sagligt set fra nogen Side paa blot nogenlunde virkningsfuld Maade. Naar Flertallet ikke har kunnet gaa med til at stryge vedkommende Stykke, har jeg det Indtryk, at det nærmest er, fordi Indenrigsministeren nu en Gang har faaet de Tal sat ind i Loven; han kan ikke lide, de kommer væk, og saa vil man gerne føje ham. Nu skal jeg naturligvis villigt indrømme, at man fra alle Sider har det Ønske at være god og venlig mod den højtærede Minister, men hvor stærkt dette Ønske end kan være, er det dog ikke tilstrækkeligt til, at vi skal være det paa Bekostning af de Tusinder af Mennesker, som vil blive ramte af denne Bestemmelse, hvis den gennemføres og i Fremtiden skal opretholdes. Nu har Flertallet ganske vist tilføjet en Bestemmelse, som gør det muligt, at talrige Bestyrelser kan indskrænke Betydningen af den omstridte Bestemmelse. Det, jeg tænker paa, er, at man i særlige Tilfælde kan lade disse Tal hvile roligt og stille og ikke behøver at tage Hensyn til dem. Det lægges i Hjælpekassebestyrelsernes Haand at fortolke, hvilke særlige Tilfælde det er, og man kan naturligvis benytte denne Bestemmelse saaledes, at man opnaar omtrent det samme, som har været gældende, saa længe Loven har eksisteret i sin nuværende Form. Men det bliver dog en kunstig Anvendelse af Bestemmelsen, thi som Loven har været anvendt fra 1907 til nu, har en meget stor Del af Understøttelserne været givet som varig Hjælp og som Hjælp, der overskred de Grænser, her er Tale om. Hvor stor en Del fremgaar ikke tydeligt af